

Grenzen verkennen en overschrijden

Eens echt buiten je *comfort zone* stappen? Dat deden veertig jongeren die gisteren de Jongerentheatertag van Tryater, Meeuw en Keunstwurk bezochten. Grenzen werden verkend en overschreden.

In slow motion bewegen, alsof je jezelf lostrekt uit een kaasfondue, of onzichtbare borden sjuuwen, het kwam allemaal voorbij in workshops op de jongerentheatertag. FOTO HOGE NOORDEN/JACOB VAN ESSEN

KIRSTEN VAN SANTEN

‘Ik ben een muur’, zegt mimepeler Hali Neto en spreidt zijn armen. Met soepele passen, het is net alsof hij de zaal door glijdt, schrijdt hij vastberaden maar haast onmerkbaar dicht naar het groepje van zes jongeren dat nerveuzig heen en weer dribbelt. „Blijf lopen, je hebt haast”, zegt Neto. „En, haha, wie botst moet zich opdrukken!” De ruimte krimpt, net zo lang tot de zes nog maar 2 vierkante meter over hebben. „Wees in het moment! Voell!”

Hali Neto, acteur en theaterdocent, is een van de workshopleiders op de Jongerentheatertag, een samenwerking van Tryater, Keunstwurk, jeugdtheaterschool Meeuw en Iepen Doek (voorheen Staf: Stifting Amateer Toaniel Fryslân). Neto weet uit ervaring hoe belangrijk het is om op jonge leeftijd met verschillende theatervormen in aanraking te komen. Hij begon zijn theatercarrière

aan de MBO theateropleiding op D’drive in Leeuwarden, liep stage bij Tryater en studeerde vier jaar geleden af aan de mime-opleiding van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten.

Mime, zo legde hij de tieners en begin twintigers gistermiddag uit, gaat niet om het spelen van een typeje of van een personage, maar draait om het ‘zijn in het moment’. Glazige blikken. Tot zover de theorie. Beter is het om dit inzicht te ervaren. Vandaar de opdracht met ‘de muur’, en met een vuurbal die in je handen stuitert, het voorzichtig dragen van onzichtbare borden, volgestouwd met je lievelingseten.

Cursisten Daan, Mathijs, naamgenoot Mathijs, Rineke, Fedde en Jarno – allemaal actief in het toneel in hun

dorp – waren een uur lang alleen maar bezig met hun lichaam en de ruimte eromheen. Er werden hen talloze theatergeheimen onthuld: zo blijf je voor slowmotion-bewegingen niet te moeten ontspannen, maar juist al je spieren aan te spannen. Neto: „Alsof je jezelf lostrekt uit de kaasfondue.” Dat bleek geen sinecure voor de grote lizige jonge lichamen. Voeten bleven onwillig zwabberen, ellebogen en kinnen ook.

Misschien dat de jonge lijven na twee jaar thuisonderwijs, na al die uren achter bureau en laptop, wat stijfjes zijn geworden.

Het is hoe dan ook de hoogste tijd dat er weer leuke dingen gebeuren, vindt Eline de Vries, die de dag mee hielp te organiseren. De Tryater-actrice is cultuurverbinder bij Keunst-

‘Hopelijk wordt de theaterdag voor jongeren weer een jaarlijkse traditie’

wurk, net als theatermaker Theo Smedes. Aan hen de schone taak om ‘het amateurveld toekomstbestendig te maken’. Wat dat betekent? Zorgen voor nieuwe aanwas in dans, theater en muziek. Jonge mensen in aanraking brengen met nieuwe kunstvormen. Interesse creëren en verbindingen leggen.

Ook theatermakers Jeek ten Velde, Theo Smedes, Laila el Bazi en Sa-

rah van der Meere gaven een workshop. Aan het eind van de dag kwam alles samen in een eindpresentatie. Hopelijk, zegt Jannie van der Veen van Tryater, wordt de Jongerentheatertag weer een jaarlijkse traditie, zoals in de pre-corona-tijd ook het geval was.

Terug naar de mime-workshop waar de zes jongeren zich nog steeds oefenen in het ‘hier-en-nu-aanwezig-zijn’ en daarbij hun grenzen verkennen en soms overschrijden. Neto, op sokken om de groep heen bewegend als een wolf die zijn prooi besluipt, laat ze in slowmotion wegronnen, bij een imaginaire vliegtuigcrash vandaan. Lichamen storten neer op de grond, kronkelend in een hevige doodstrijd. Ja. Wie mime wil leren spelen, moet dapper zijn.

GEWIKT & GEWOGEN

Hetherington en Holland Baroque, een gouden combinatie

Gebeurtenis: Holland Baroque. **Sopraan:** Elisabeth Hetherington **Arrangementen:** Holland Baroque door Tineke en Judith Steenbrink **Gezien:** Grote Kerk Leeuwarden, 26/02 **Belangstelling:** 150 toehoorders ★★★★★

Een jonge sopraan in de Grote Kerk met een barokensemble in haar kielzog? Voor het concert twijfelde ik even aan de locatie. Maar vanaf noot één zette Elisabeth Hetherington de royale akoestiek naar haar hand en met haar stem in vuur en vlam.

Dankzij de Stichting Appassiona-

ta, die Leeuwarden trakteerde op de primeur van dit exclusieve concert, konden wij gisteravond genieten van ‘Il Trionfo della Musica’. Muziek die eindelijk weer zonder beperkingen mag klinken.

Cavalli, Monteverdi, Purcell, Cohen, Rogers, schakelen tussen twee genres moesten we zeker. Maar dat is waar Holland Baroque voor staat: grensverleggend en avontuurlijk. Voor dit project nodigden zij de winnares van de Dutch Classical Talent Award uit.

Wat het oudere repertoire betrof: brille, bravoure, passie en tempera-

ment, virtuositeit, fantasie, charme, présence, alles heeft deze Canadese sopraan in huis. Wat een zanggodin.

Zelfverzekerd en moeiteloos slingerde ze haar stralende stem de ruimte in. Expressieve handgebaren onderstreepten de verhaallijn uit de liederen, haar ogen zochten steeds het publiek of contact met het ensemble.

Van haar theatrale talent profiteerden de Italiaanse meesters het meest. In de poëtische vertolking van Sartorio’s *Orfeo, tu dormi* voelden we intens verdriet. In Cavalli

werden we meegesleurd in pittige virtuositeit. In de furieuze passages bij Purcell leek de fraaie coloratuur oneindig en kwinkleerden de trillers. Holland Baroque evenaarde haar creativiteit. Met clavecimbel, orgel, luit, harp/fluit, twee violen en gamba, slagwerk/tamboerijn vertolkten zij in elke denkbare samenstelling een fijnzinnige begeleiding.

Hun gepassioneerde tutti-bijdragen waren als altijd onovertroffen. Vorstelijk in de *Gigue* van Händel en feestelijk in het dansante *La Bergamasca* van Uccellini

De akoestiek werkte in de moderne songs niet in het voordeel van Hetherington, door de andere zangtechniek had ze minder bereik. Maar stijlvol en gevoelig werden *Suzanne*, *Nature Boy* en *Un Canadien errant* vertolkt. In het refrein van *Down the Road* werden we uitgenodigd om het ‘doo-doo-doo’ mee te zingen.

En als toegift luisterden we naar het volkslied van Oekraïne in gloedvolle zetting.

JEANINE KRAMER